

Styx - De rivier van de haat

Styx

De rivier van de haat

Arie van Doorn

Copyright © 2024 Arie van Doorn
Uitgever: Brave New Books
Redactie: Liesbeth Sollie
Eerste druk april 2024
ISBN 9789465014081

Dit boek is fictie. Elke relatie met bestaande personen, organisaties of bedrijven berust op toeval. De auteur wil nadrukkelijk geen relatie leggen tussen de in dit boek gebruikte namen van bedrijven of organisaties en de georganiseerde misdaad of andere illegale praktijken.

“Styx - De rivier van de haat” is het vijfde en afsluitende deel van de serie “Rivieren van de onderwereld”. In de Griekse mythologie kent de onderwereld, ofwel het dodenrijk, vijf rivieren. Styx -De rivier van de haat- is daar één van.

Styx wordt vaak beschreven als een groot moeras waaruit men maar moeilijk loskomt. In de eerdere vier delen van “Rivieren van de onderwereld” werd duidelijk dat Thanatos steeds dieper wegzinkt in het moeras van zijn misdrijven. Het aantal doden dat deze moordenaar op zijn geweten heeft, is bijna niet meer te tellen. Thanatos heeft maar al te duidelijk laten zien weinig waarde aan een menselijk leven te hechten. Ook de wijze waarop hij de macht heeft overgenomen binnen de Utrechtse drugsbende is een duidelijke indicatie van zijn meedogenloosheid.

Hoewel Thanatos een sterk narcistische inslag lijkt te hebben, is hij niet naïef. Hij is zich er terdege van bewust dat er, na al zijn confrontaties met de politie, nu volop jacht op hem wordt gemaakt. Daar komt bij dat Thanatos inmiddels niet meer kan beschikken over zijn informatiebron op het politiebureau van Weddersum. Dit laatste is door brand verwoest, een brand die door Thanatos zelf georkestreerd is. Maar het verlies van zijn informatiebron weegt wat Thanatos betreft wel op tegen het feit dat bij die brand ook de oude papieren dossiers in vlammen zijn opgegaan. Dossiers waarvan hij weet dat ze voor de aandachtige lezer bepaalde informatie over hem bevatten.

Informatie die commissaris Joke van Rossum had willen doorspreken met haar collega Rahmawati. Ook daar heeft Thanatos een stokje voor gestoken door de auto van de commissaris van de weg te drukken en vervolgens in brand te steken. Maar wonder boven wonder overleefde de taai Van Rossum de aanslag, hoewel ze daardoor wel zwaar gewond raakte en nog steeds een deel van haar geheugen kwijt is.

Maar Thanatos heeft niet alleen kwaad bloed gezet bij de politiemacht. Ook in zijn eigen kringen loert Betsy Akersloot -Asclepius- op een mogelijkheid om Thanatos een hak te zetten. En natuurlijk is er nog het conflict met de concurrerende Rotterdamse bende. Thanatos is zich wel

degelijk bewust van het feit dat hij op zijn tellen moet passen. Daarom is hij ook volop bezig zijn toekomstige uitwijkhaven in het Caraïbisch gebied voor te bereiden. Maar voordat hij daarheen vertrekt, heeft hij nog een rekening te vereffenen met ene Theodoor Albertus Ruigrok, woonachtig in Heukelum. Onduidelijk is nog, waaruit die rekening precies bestaat. Maar de vereffening van die rekening zal ongetwijfeld niet positief op de gezondheidstoestand van meneer Ruigrok uitwerken, dat lijkt wel vast te staan.

Aan de andere kant zit de politiemacht niet stil en heeft men de krachten en alle beschikbare informatie gebundeld in het CCT, het coördinatiecentrum Thanatos. Na de inval bij drukkerij Driessen in Dronten beschikt hoofdinspecteur Derk Brouwer nu zelfs over een foto van Thanatos.

De vraag is nu, zal men erin slagen om de misdaden van Thanatos nu definitief een halt toe te roepen of slaagt deze er tijdig in om -na het opruimen van wat laatste losse eindjes- de vlucht naar het Caraïbisch gebied te nemen en daar onder te duiken.

San Gwann, Malta

Warffum, Nederland

April 2024

Proloog	6
1 Gjalt den Ouden	9
2 Chris de Vries	11
3 Woerden	13
4 De Parlevinker	19
5 Thanatos	22
6 Coördinatiecentrum Thanatos	25
7 Chris de Vries	26
8 Gjalt den Ouden	29
9 Woerden	32
10 Coördinatiecentrum Thanatos	35
11 Thanatos	36
12 Joke van Rossum	44
13 Chris de Vries	50
14 Coördinatiecentrum Thanatos	54
15 Betsy Akersloot	56
16 Gjalt den Ouden	57
17 Coördinatiecentrum Thanatos	60
18 Thanatos	63
19 Setiawan Rahmawati	68
20 Naar Weddersum	72
21 Gjalt den Ouden	81
22 Coördinatiecentrum Thanatos	88
23 Betsy Akersloot	91
24 Thanatos	94
25 Coördinatiecentrum Thanatos	96
26 Joke van Rossum	98
27 Thanatos	102
28 Theo Ruigrok	104
29 Chris de Vries	106
30 Thanatos	114
31 Op ziekenbezoek	116
32 Thanatos	123
33 Een vreemde moord	126
34 Coördinatiecentrum Thanatos	129

35 Heukelum	131
36 Coördinatiecentrum Thanatos	136
37 Het plan	137
38 Eva El Jazouli	139
39 Betsy Akersloot	144
40 Thanatos	147
41 Coördinatiecentrum Thanatos	152
42 Joke van Rossum	155
43 Betsy Akersloot?	156
44 Coördinatiecentrum Thanatos	159
45 Raadsels ontraadseld	161
Epiloog	175

Proloog

Betsy Akersloot zat op de bank in haar appartement en dacht diep na. Hoe kon ze het zo aanpakken dat die ellendeling van een Thanatos werd opgepakt of beter nog, neergeknald terwijl zij zelf buiten schot bleef? Dat zou verrekte lastig worden, dat was ze zich bewust. Het probleem zat hem er met name in dat hij sinds zijn machtsovername in de Utrechtse bende over alle informatie beschikte die zijn voorganger zo zorgvuldig had beschermd. Die voorganger, de tweede Samaritaan ofwel Belle van Zutphen, haar eigen nichtje, was zonder mededogen door Thanatos geëxecuteerd. Alleen Betsy was binnen de Utrechtse bende op de hoogte geweest van de werkelijke identiteit van de Samaritaan. Zo was zij ook de enige die wist dat de oorspronkelijke Samaritaan, de oprichter van de bende, Belle's overleden man Oscar Overveen was geweest. Na diens onverwacht verscheiden had Belle zijn rol overgenomen en had met behulp van een stemvervormer voorkomen dat iemand haar stem herkende als die van de bekende socialite.

Thanatos had vervolgens dan ook geen probleem gehad zijn eigen identiteit te verhullen. Niemand behalve Betsy had van de rolwisseling iets gemerkt. Zij was natuurlijk geïnformeerd over de dood van haar nicht Belle en was zich dus rot geschrokken toen de Samaritaan een vergadering met de sectiehoofden had belegd. Ze had onmiddellijk doorgehad hoe de vork in de steel zat, maar kon die kennis ook niet delen met haar collega's, omdat haar eigen identiteit dan in gevaar zou komen. Thanatos had dit natuurlijk vooraf geweten en er genadeloos gebruik van gemaakt. Genadeloos, een term die deze huffer precies kenschetste, bedacht Asclepius zich. Want toen ze bij het produceren van een nieuwe drug een foutje had gemaakt, had hij haar meteen te kennen gegeven dat ze alleen in leven bleef omdat er geen goede opvolger voor haar

klaarstond. Toch maar mooi dat ze zo goed had opgelet op de universiteit, was haar wrange gedachte.

Wat zou ze graag die ploert persoonlijk een kogel door zijn kop schieten, bedacht ze. Hoewel ze eerlijk moest bekennen dat ze daar ten eerste de vaardigheid niet voor had en dat ze ten tweede niet tegen bloed kon. Laat staan tegen op de vloer gespetterde hersenen, realiseerde ze zich en huiverde. Nee, dat moest ze vooral niet zelf doen. Ze kon beter een slim plan bedenken om Thanatos in een val te lokken. En hem dan ofwel door de politie te laten opsluiten, ofwel door de mannetjes van Lady Tyson om te laten leggen. Die draaiden daar hun hand niet voor om tenslotte.

Maar goed, dan moest ze eerst wel een plan hebben, realiseerde Betsy zich en dat wilde nog niet erg lukken helaas. Ze zuchtte en schonk zichzelf nog maar een glas wijn in terwijl ze somber naar de muur staaarde. Het liefst wilde ze die klootzak dood hebben, maar hoe kon ze dat bewerkstelligen? Op zijn zwakke plekken spelen, bedacht ze opeens en schoot rechtop. Ze knipte met de vingers en keek vervolgens bedachtzaam voor zich uit. Maar wat waren Thanatos' zwakke plekken eigenlijk? Ze overdacht nog eens wat ze van hem wist en dat was niet bijster veel. Destijds in Garderen had ze hem wel gezien, maar toen had hij zo'n belachelijk Halloween-masker gedragen en ook een stemvormer gebruikt die blijkbaar in het masker was ingebouwd.

Hij had haar overmeesterd, onder invloed van drugs ondervraagd en ook nog verkracht. Toen ze daaraan terugdacht, werd ze weer woedend en wist opeens niet meer zo zeker of ze de trekker niet zelf zou kunnen overhalen. Ze visualiseerde hoe ze voor hem stond, een pistool op hem gericht en hoe ze langzaam de trekker overhaalde. Hoe hij dan met een verbaasde blik in elkaar zou zakken en met open ogen naar het plafond zou staren. Brrrr, Betsy werd al

misselijk bij het idee. Maar aan de andere kant, desnoods moest ze dan maar kotsen, maar dan wel over zijn lijk heen. Asclepius lachte grimmig en bedacht dat ze hem dan ook nog postuum een flinke trap voor zijn ballen zou geven. Ze knikte tevreden; dat zou mooi zijn. Maar ja, eerst een plan dus, zuchtte ze.

Bah, dit glas wijn was ook alweer leeg, verdampte dat spul of zo? Ze pakte de fles en zag dat die het trieste lot van het glas deelde, net zo leeg. Vloekend en enigszins wankel stond ze op en haalde een nieuwe fles uit haar design-wijnrek. Een plan maken, dat ging ze doen. Alles moest je ook zelf doen, fatsoenlijk personeel was niet meer te krijgen tegenwoordig, giechelde ze en nam een flinke slok.

Uren later werd ze wakker, half onderuitgezakt op de bank en keek gedesoriënteerd naar de klok. Half twee, zag ze en had er spijt van dat ze die tweede fles open had gemaakt. Maar het was voor een goed doel geweest, tenslotte moest ze een plan hebben. Met haar benevelde brein realiseerde ze zich dat ze nog helemaal geen plan had en sleepte zich naar de slaapkamer, waar ze zich aangekleed op bed liet vallen en vrijwel meteen weer insliep.

Om half acht ging haar wekker en Betsy opende met een kloppend hoofd de ogen. Ze hees zich overeind en wankelde naar de badkamer. Daar trakteerde ze zichzelf op twee tabletten paracetamol en een half lijntje coke dat ze voor noodgevallen had klaarliggen. Nu weer enigszins bij zinnen ontkleedde ze zich en stapte onder de douche. Ze genoot van het warme water en kleepte zich zorgvuldig aan. Aan een ontbijt moest ze even niet denken, maar een paar koppen koffie zouden er wel in blijven, besloot ze.

1 Gjalt den Ouden

Eva El Jazouli hoorde de bel van de voordeur gaan en liep er naartoe. Dat zou Gjalt den Ouden zijn, die zou rond deze tijd langskomen. Ze had hem teruggebeld naar aanleiding van het korte voicemail bericht dat hij had achtergelaten en nog diezelfde avond afgesproken. En inderdaad, het was Gjalt die stond te popelen om haar een update te geven van zijn bevindingen. Nadat Eva koffie had ingeschonken, stak de journalist dan ook meteen van wal. ‘Dat was een prima ingeving van je’ begon hij. ‘Uiteindelijk vond ik het winkeltje waar die vermaledijde lamp is gekocht. En wat nog beter is, zeer waarschijnlijk kunnen ze me ook nog vertellen door wie dat ding destijds gekocht is. Ze blijken daar een buitengewoon goed sluitende administratie bij te houden. Het is alleen jammer dat degene die de administratie bijhoudt net een paar dagen weg is voor familiebezoek. We zullen dus nog even geduld moeten hebben wat dat betreft’.

‘Dat is goed nieuws’ vond Eva. ‘En die paar dagen maken ook niet zoveel uit tenslotte. Maar iets anders, wat doen we nu verder met Gerben Sytsma?’ Den Ouden draaide zijn koffiekopje rond tussen de vingers en antwoordde ‘Ja, goede vraag, maar wel een moeilijke. Ik heb daar over na zitten denken en ik kom er niet uit. Er is iets vreemds met die bezoeken van Sytsma aan dat zogenaamde nichtje. En dat heeft blijkbaar iets te maken met foto’s en filmpjes. Het lijkt erop dat hij ergens mee gechanteerd wordt. Ik hoorde hem tegen die vrouw zeggen dat hij er niet aan moest denken dat zijn collega’s die ooit onder ogen zouden krijgen. Maar hoe we erachter komen wat dat precies inhoudt, is een lastige. Ik kan daar moeilijk aanbellen en vragen of ik die foto’s en films even mag inzien omdat ze het zo leuk zouden doen in het Wedsers Nieuwsblad’.

Eva moest lachen bij het idee en voegde eraan toe 'En je kunt ook moeilijk op Sytsma afstappen en hem ernaar vragen. Aan de andere kant zou het voor de politie wel eens essentiële informatie kunnen zijn'. De journalist knikte ongelukkig en zei 'Het probleem is alleen dat we niet weten wie binnen het korps te vertrouwen is en wie niet. Zeker niet zolang we niet weten wie die lamp heeft voorzien van afluisterapparatuur en in wiens opdracht'.

Eva keek peinzend, maar opeens klaarde haar gezicht op en zei ze 'Maar wacht eens even. Chris de Vries heeft ons destijds geholpen om de extra informatie die we hadden bij die inspecteur te krijgen die het onderzoek had overgenomen. Is het geen idee hem nu weer om hulp te vragen?' Gjalts keek een beetje gepijnigd en stelde een tegenvraag. 'Hoe denk je dat hij reageert als hij hoort dat ik een voormalige collega van hem bespioneerd heb?' Eva moest toegeven dat daar wel iets inzat. Daar kwam bij dat Chris de Vries hen ten sterkste had aangeraden zich niet met het onderzoek te bemoeien vanwege het gevaar. Na even nagedacht te hebben, hernam ze 'En als je nou zegt dat je van een bron die je niet mag onthullen een tip hebt gekregen dat Sytsma mogelijk gechanteerd wordt? En dat je er niet bij zegt dat je zelf die bron bent, is misschien niet zo netjes, maar een leugentje om bestwil'. Gjalts woog de voors en tegens tegen elkaar af maar stemde uiteindelijk in. Hij beloofde de volgende ochtend contact met Chris de Vries te zullen opnemen en nam daarna afscheid.

Zoals hij met Eva had afgesproken, had Gjalt die ochtend Chris de Vries gebeld met het verzoek even langs te mogen komen om -zoals hij het had verwoord- over een gevoelige zaak te praten. Deze had wat verwonderd gereageerd maar met een gesprek ingestemd. En zo zat Gjalt dus met Chris de Vries in diens woonkamer. De echtgenote van Chris had voor koffie gezorgd en zich daarna discreet teruggetrokken. De Vries keek de journalist aan en vroeg waar dit nu eigenlijk precies over ging. Gjalt keek hem wat ongelukkig aan en antwoordde 'Dit is behoorlijk gênant en ik heb gearzeld of ik je hierbij moest betrekken, maar het zou belangrijk kunnen zijn'. Chris maakte een uitnodigend gebaar en Den Ouden vatte moed.

'Het gaat om het volgende' begon hij. 'Zoals je weet had Abdel El Jazouli al het vermoeden dat er een lek zat op bureau Weddersum. Nu heb ik informatie gekregen die erop lijkt te wijzen dat één van de medewerkers van het korps ergens mee gechanteerd wordt. Ik kan me voorstellen dat die chantage er mede toe heeft geleid dat die betreffende medewerker zich gedwongen heeft gevoeld vertrouwelijke informatie door te spelen. Ik denk niet dat de politie al over deze aanwijzing beschikt en wil ook mijn bron beschermen, zoals je zult begrijpen. Maar het lijkt me van belang dat die informatie wel bij de verantwoordelijke personen terechtkomt. Tenslotte hebben we het hier potentieel over medeplichtigheid aan meervoudige moord, om over alle andere zaken nog maar te zwijgen'. Hij stopte even en De Vries vulde aan 'En nu dacht jij dat ik daar wellicht iets in zou kunnen betekenen zeker?'

De journalist knikte en reageerde 'Je hebt Eva en mij onlangs ook geholpen relevante informatie door te geven. Misschien zou je weer contact met diezelfde persoon kunnen opnemen.

Het is wellicht allemaal loos alarm, maar ik zou niet willen dat die loslopende maniak nog meer moorden begaat terwijl ik het kan voorkomen door informatie te delen'. De Vries humde nadenkend en zei 'Ten eerste weet ik niet of de persoon die ik hierover heb gesproken nog op het onderzoek zit, maar dat is een kwestie van een telefoontje. Ten tweede zou ik dan eerst willen weten over wie het eigenlijk gaat en wat je me over die mogelijke chantage kunt vertellen'.

Gjalt keek ongelukkig en zei kleintjes 'Je begrijpt dat het over een directe oud-collega van je gaat hè?' Dat beaamde Chris de Vries maar voegde eraan toe 'Maar dat zou me niet weerhouden. Dus brand maar los zou ik zeggen'. Den Ouden haalde diep adem en zei toen 'Het gaat om Gerben Sytsma. Mijn informatie lijkt erop te wijzen dat hij door een vrouw wordt gechanteerd met foto- en filmmateriaal. Ook zou er nog steeds nieuw materiaal worden vervaardigd. Hij schijnt doodsbang te zijn dat zijn collega's dit ooit onder ogen krijgen'.

De Vries zakte achterover in zijn stoel en bracht een paar uiterst onparlementaire termen te berde. 'Gerben Sytsma?' zei hij ongelovig. 'De onkreukbaarheid in eigen persoon. Ik kan het me bijna niet voorstellen. Maar natuurlijk zou hij wel een uiterst interessante informatiebron zijn. Als er iemand is die alles weet op bureau Weddersum...'. Toen keek hij Gjalt aan en vroeg 'En die vrouw, wat kun je me over haar vertellen?' Den Ouden antwoordde 'Het is een vrouw uit Ens, ene Marcella. Sytsma spreekt altijd over haar als zijn nicht, maar dat geloven zelfs zijn vrienden niet. Ergens eind twintig, begrijp ik. Ze ontmoeten elkaar bij haar thuis, in een verbouwde boerderij net buiten de bebouwde kom van Ens'. Hij noemde het exacte adres van de woning en De Vries pakte papier en een pen om dat op te schrijven. Niet lang daarna nam de journalist afscheid, De Vries achterlatend met iets om over na te denken.

3 Woerden

De Utrechtse drugsbende had, toen ze de handel in die stad naar zich toetrokken, met de verschillende dealers in Woerden afgesproken dat de drugs voortaan bij hen bezorgd zouden worden. Wel zo handig, hadden deze gevonden. Voor die tijd moesten ze zelf naar Amsterdam of naar Rotterdam reizen om hun spullen daar bij de “erkende groothandel” op te halen. Een deel van de Woerdense dealers had zijn spullen in Amsterdam gehaald, de meeste waren voordien naar Rotterdam gereisd.

De Rotterdammers hadden er in eerste instantie geen punt van gemaakt dat ze een deel van hun handel verloren aan Utrecht. Tenslotte was het maar een verwaarloosbaar percentage geweest. Toen de Utrechtse bende echter ook naar de Goudse drugscene had gegrepen, was dat een brug te ver geweest voor de Rotterdammers. Ze hadden hard teruggeslagen, wat de bende uit Utrecht een compleet team van hun knokploegen had gekost, om nog te zwijgen van de afgeknipte vingers van één van hun handelaren.

Als reactie daarop had Thanatos (in zijn rol van de Samaritaan) weer opdracht gegeven voor een wraakactie in de Maasstad met ook weer de nodige slachtoffers aan Rotterdamse kant. Daarna leek het even rustig te blijven, maar schijn kon bedriegen.

Die avond zou de Utrechtse bende weer wat bestellingen afleveren in Woerden. Zoals altijd gebeurde dat door een team van drie personen. Een verkoper uit de groep van de Parlevinker werd vergezeld door twee man uit de knokploegen van Lady Tyson. Deze beide mannen waren gewapend en altijd alert op eventualiteiten. Soms kwam het voor dat een dealer begon te sputteren over de prijs van de waren, andere keren probeerden ze de boel te flessen door met vals geld te

willen betalen. Dan stonden de beide gewapende mannen klaar om op een wenk van de verkoper corrigerend op te treden.

Dat corrigeren kon zich uiten in wat dreigende woorden waardoor de betreffende dealer bakzeil haalde, maar het kon zomaar behoorlijk wat verder gaan. De verkoper kende zijn klanten en draaide tevens al een tijd mee in deze wereld. Zelf was hij dan ook altijd alert tijdens de leveringen. Tenslotte liepen ze steeds het risico dat de politie paraat stond. Daardoor waren in het verleden al regelmatig ploegen opgepakt. Maar iedereen kende het consigne. Als je wordt opgepakt, verraad je niets en zorgt de organisatie voor een goede advocaat. Praat je wel, dan is dat niet goed voor je gezondheid. Ook van dat laatste waren voorbeelden voorhanden. Iedereen wist dat de Samaritaan en zijn medewerkers genadeloos konden handelen.

De auto met de drie draaide de A12 af bij afslag Woerden en ging rechtsaf de Europalaan op. De chauffeur reed richting het centrum naar de plaats waar ze met de eerste van in totaal vijf dealers hadden afgesproken. Deze eerste dealer woonde in een rustige straat in een rijtjeshuis uit de jaren tachtig. De chauffeur parkeerde de auto en hij en zijn collega beveiligers keken spiedend in het rond. Ze keken elkaar aan en knikten, niets bijzonders te zien. De rijder controleerde het wapen in zijn binnenzak nog een keer en stapte daarna uit. Ook de verkoper verliet de auto en samen liepen de mannen het tuinpad van nummer achtendertig op, terwijl de chauffeur achter het stuur bleef zitten en de omgeving observeerde.

De twee belden aan, de deur werd geopend en ze verdwenen naar binnen. De chauffeur keek op zijn horloge, twee minuten over half negen was het. In zijn linker buitenspiegel zag hij een Peugeot aan komen rijden, aan het tempo te zien op zoek naar een parkeerplaats. Er zat een man achter het stuur en